

diske vandskel, at grundvandet i området ikke har forbindelse med grundvandet i andre områder. Ved afgørelsen af, hvorledes grundvandsforekomsterne i en egn skal fordeles mellem forskellige interesser, vil udgangspunktet være den samlede grundvandsdannelse i området, og begrebet har derfor bl. a. betydning ved sådanne fordelingsproblemer, jfr. lovforslagets §§ 5, stk. 2, 20, 30, 31 og 33. Ved oplandet for et vandindvindingsanlæg, der indvinder grundvand, forstås den del af et grundvandsområde, hvorfra grundvandet må antages at strømme til indvindingsanlægget under dets drift. Oplandet vil herefter begynde ved et underjordisk vandskel nærmest oven over vandindvindingsanlægget og derfra forløbe nedad forbi indvindingsanlægget. Indvindingsanlægget vil ofte fremkalde en „sænkningstragt“ i oplandet med den dybeste del af tragten ved vedkommende boring; nedenfor anlægget vil tragten afsluttes med et kunstigt vandskel, der danner den nedre afslutning på oplandet. Ligger der flere indvindingsanlæg i nærheden af hinanden, kan de have et fælles opland. Eventuelt kan et helt grundvandsområde være udnyttet som indvindingsopland, og begreberne falder da samme. Der er grænser for, hvor store vandindvindingsanlæg der kan rummes inden for et fælles indvindingsopland, og indvindingsoplandet kan derfor også have betydning ved fordeling af vandforekomsterne mellem flere interesser, jfr. §§ 20, 30, 31 og 33. Den grundvandstandssænkning, som kan medføre erstatningskrav efter § 19, vil tildels ligge inden for indvindingsoplandet; der kan dog forekomme sekundære sænkninger neden for indvindingsoplandet på grund af formindsket vandstrøm. Ved bedømmelsen af, i hvilke områder man navnlig skal sikre grundvandet mod forurening, jfr. kap. VA, er vandforsyningsanlæggenes indvindingsoplande af væsentlig betydning. I praksis vil man ofte ikke kunne fastlægge grundvandsområder og indvindingsoplande med større sikkerhed og må så klare sig med anslåede områder.

Efter KF § 1, sidste pkt., skal ordet „vandløb“ i vandforsyningsloven forstås i overensstemmelse med § 1 i vandløbsloven — lov nr. 214 af 11. april 1949 som ændret ved lovene nr. 171 af 3. maj 1963 og nr. 213 af 4. juni 1965 — med de begrænsninger, der følger af forholdets natur. Ved dette forbehold tænkes på, at vandløbslovens begreb ikke omfatter overfladevande, der kun berører en enkelt ejendom, f. eks. visse damme. I stk. 3 foreslår man, at begrebet defineres selvstændigt i stedet for ved en henvisning til vandløbsloven; ordet „vandløb“ skal herefter forstås som angivet i vandløbsloven, dog således, at begrebet i vandforsyningsloven også

omfatter vandløb, der kun berører en enkelt ejendom.

Til § 2.

Bestemmelsen, der omfatter planlægning af kommende vandforsyning i kommunerne, er ny. Om nødvendigheden af planlægning henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Allerede nu foretager en række kommuner nøje planlægning af deres vandforsyning for en lang årrække frem i tiden. Forslagets § 2, 1. pkt., giver kommunalbestyrelserne en egentlig pligt til — i det omfang, det må anses for nødvendigt — at iværksætte undersøgelser og lade udarbejde planer vedrørende vandforsyningen i kommunen. For indersonområder er pligten til at have planer for vandforsyningen for de kommende 5 år i overensstemmelse med § 6, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 279 af 1. juli 1965 om regulering af bymæssige bebyggelser. Vandforsyningen er traditionelt „primærkommunernes“ sagområde, medens amtskommunerne normalt ikke udfører og bekoster vandforsyningsanlæg, og i overensstemmelse hermed er det tanken, at pligten efter 1. pkt. kun skal påhvile primærkommunernes bestyrelser. Hvis et amtsråd anser det for ønskeligt at iværksætte undersøgelser og planer, således som det på en række steder er sket i praksis, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit 2, skal amtsrådet dog være berettiget til at foretage sådanne undersøgelser og planlægningsarbejder inden for amtskommunens område. Hvis arbejdet tillige skal omfatte købsteder, må disse være enige i, at arbejdet udføres. En bestemmelse i overensstemmelse hermed er optaget i 2. pkt. Efter forslaget § 57, stk. 1, skal kommunalbestyrelserne på begæring give landvæsenskommissionerne, indenrigsministeren og vandforsyningsrådet oplysning om foreliggende undersøgelser og planer. Efter § 7, stk. 2, skal indenrigsministeren kunne pålægge kommunerne, herunder amtskommunerne, at foretage undersøgelser og udarbejde planer i nærmere angivet omfang.

Såfremt der, f. eks. i forbindelse med gennemførelsen af en ændret kommunestruktur, måtte blive oprettet særlige planlægningsorganer med en mere generel planlægningskompetence, eventuelt på regionalt plan, bør pligter og beføjelser til at iværksætte undersøgelser og udarbejde planer formentlig overføres til sådanne planlægningsorganer.

Som omtalt i de almindelige bemærkninger afsnit 1 b omfatter kommunernes undersøgelses- og planlægningspligt ikke en pligt til at oprette kommunal vandforsyning, medmindre særlige bestemmelser — §§ 19, stk. 2, 21 og 25 — gør undtagelse herfra. Udover at give kommunalbestyrelserne pligt til